

Naar man siger: Ja, men Forholdene have forandret sig, saa svarer jeg dertil, at saa meget maatte man dog idetmindste vide, at det ikke noget Sted var givet, at man strax og umiddelbart kunde faae denne Sag ordnet, men at der vilde gaae nogen Tid hen, inden der prøvedes derpaa, og inden der kunde opnaaes et virkeligt Resultat i saa Henseende. Troer man imidlertid ikke, at Regjeringen selv anstiller alle de Betragtninger, der i den Henseende ere fremkomne fra enkelte Rigsdagsmænds Side? Maa man ikke være gaaet ud fra, at det ogsaa er Regjeringens Sag at overveje, at Sagen kan udføres paa de bedst mulige Vilkaar? Andet ligger der jo ikke i den Bemyndigelse, der er givet, og jeg forstaaer derfor ikke, hvad der oftere er blevet anført som en Slags Trudsel imod Regjeringen, at nu maatte man vogte sig for at gaae ind paa andre Forhold end de bedst mulige, eller saadanne, som bleve nævnte, thi man maa jo dog naturligviis gaae ud fra, at Regjeringen søger at føre Sagen igjennem paa den bedst mulige Maade; det er heller ikke noget Nyt, thi dette maatte man forudsætte, da Loven kom frem, og det er endnu Tilfældet. Hvorhen jeg vender og drejer mig, finder jeg virkelig ikke det Allermindste, der kan siges at være Nyt.

Man kan sige, at man dog i alt Fald nu kan vedtage Lovforslaget, lade det gaae over til anden Behandling og fremdeles behandle det videre her; men jeg tør dog ganske vist antage, at nogen virkelig endelig Vedtagelse af dette Lovforslag tænker selv ingen af Forslagsstillerne sig som mulig. Der er altsaa kun Spørgsmaal om, hvorvidt man skal føre Sagen videre, men der vilde derved kun opnaaes et overordentlig lidet og meget tvivlsomt Resultat; thi en Vedtagelse af, at Sagen skal gaae over til 2den og 3die Behandling, troer jeg Ingen skal kunne sige er af nogen særdeles stor Betydning. Jeg er bange for, at man her vil bestude sig i et lignende Tilfælde, som ved den motiverede Dagsorden, hvor det viste sig, at selv Forslagsstillerne vare af sik modsat Mening; det er Situationen, og ligesom jeg derfor troer, at en saadan Beslutning ikke vil

være det Afgjørende for Regjeringen, saaledes troer jeg ogsaa, at Thinget selv kun vil være daarlig tjent dermed. Naar den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har meent at kunne paaberaabe sig som en Grund, hvorfor man dog burde lade denne Sag gaae videre, den Modtagelse, den havde mødt 2 Gange her i Salen, saa maa jeg dog bemærke, at, forsaavidt han derved har sigtet til, at Sagen overhovedet er kommen frem her, saa er det jo ikke Andet, end hvad der er skeet med saa mange andre Sager, og det kan derfor ikke betragtes som Noget, der paa nogensomhelst Maade kan bevise Thingets Stemning; og har han fremdeles derved sigtet til, at et Forslag om Afvisning ikke gik igjennem, saa fatter jeg ikke, hvorledes det, at 34 Stemmer ere for en saadan Afvisning, kan ansees som et særligt Tegn paa, at man her i Thinget er velvillig stemt mod Lovforslaget. Overhovedet er det jo Noget, som ogsaa fuldkommen er anerkjendt her, at man ikke uden overveitende Grunde tiltræder et Forslag om en Sags Afvisning, og at der er Mangfoldige, som kunne være imod en Sag, uden at de derfor ville være tilbøjelige til at stemme for dens Afvisning. Det forekommer mig derfor, at Alt, hvad der under de nuværende Forhold kunde ventes opnaaet, er opnaaet, nemlig, at de Bedkommende have faaet Leilighed til at udtale sig, og dette er skeet saa fuldstændigt, som det blot paa nogen Maade kunde skee. At der ikke deraf vil fremkomme noget bestemt og fast Resultat i nogen Retning, det er Noget, som alene ligger i Tingenes Nødvendighed, og som ikke vil kunne afværges, om ogsaa Sagen gaaer videre.

Monrad: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning; det ærede Medlem har allerede talt to Gange.

Monrad: Den ærede Forslagsstiller maa naturligviis bedst kjende sine Hensigter; men naar et Forslag først indbringes den 13de November, maa man opfatte det saaledes, som